

De jeugd van Petrus Cornelis Marinus van Meer

Petrus Cornelis van Meer is geboren op 12 juli 1920 in Bergen op Zoom
Zijn vader Adriaan Cornelis van Meer was molenaar, zijn moeder Jacoba Adriana Maria Boveé was landbouwster.

Zijn vader overleed op 32-jarige leeftijd, Petrus was toen anderhalf jaar oud. Vier jaar later overleed ook zijn moeder. Jacoba was slecht 38 jaar.

Op zijn zesde was Petrus dus wees.

Zijn aangetrouwde oom en tante van zijn moederskant nam hem op als pleegkind. Hoe het contact was weet ik niet. In ieder geval heeft Petrus vanaf 9 september 1929 tot ergens 1940 gewoond in het Pensionsaat St Marie in Huijbergen, van de Wilhelmiëten-orde.

Dit gebouw is in de oorlog, bij de bevrijding, nagenoeg verwoest

In 1940 staat hij weer ingeschreven op het adres Dorpsweg 73 in Halsteren bij de heer C.P. Boveé en mw Boveé-van Baal

De Oorlog 10 mei 1940.

Petrus werd in 1940 ingedeeld bij de infanterie: 5-3 depot Bataljon.

Vanaf hier wordt het speuren, zoeken uitsluiten en gevechtsverslagen en verklaringen van ooggetuigen doornemen.

Op 8 mei wordt het personeel verdeeld over de troepen rondom Delft. Ze kwamen aan per toer bus. Er werd een ronde langs de stellingen gemaakt. De situatie was echter zodanig dat personeel naar behoefte werd ingedeeld. Zo kwamen de mannen van 5-3 overal en nergens terecht en werd de naam ook nog eens veranderd van 5-3dep bat in 3^e Depot Compagnie Bewakingstroepen (3-DCBT) onder bevel van Kpt. Köhler. Maar in de meeste verslagen is de naam 5-3 Dep Bat gebleven. Zo ook bij de OGS.

Samengevat 5-3 werd toen de oorlog uitbrak gesplitst in 3 delen.

1 voor Den Haag, 1 voor Rotterdam en 1 voor Delft. Petrus was bij het laatste. De mannen van de samengestelde sectie maken maar kort kennis, kennen elkaar nauwelijks tot niet bij naam, maar gaan ervoor. Een beetje rommelig allemaal, zoals kenmerkend voor de eerste uren.

Ik heb de indruk dat niet iedereen wist van de naamsverandering naar 3-DCBT, of het gewoon vergat.

Maar hoe dan ook; Petrus kwam uiteindelijk administratief terecht bij 6-3Dep Bat.

Majoor Rigter schrijft in zijn dagboek dat hij een restant van 5-3 Dep Bat als toevoeging op zijn sterkte ontving. Bij een oorkonde over de gesneuvelden bij Delft vindt u dan ook de naam van Maj Rigter.

De gebeurtenissen op 10 mei.

Hierbij haalt u de meeste informatie uit het dagboeken en verslagen.

03.30 werd het bataljon gealarmeerd vanwege vijandelijke luchtaanvallen. Munitie wordt uitgereikt.

04.00 meldingen van parachutisten ten zuiden van Delft.

04.20 meldingen van Fallschirmjäger die de "Porseleinen fles" in Delft bezetten.

05.13 de kaderklasse en een restant van het 5-3 worden verenigd tot één sectie. Hiervan maakt Petrus onderdeel van. De vaandrig Slot heeft de leiding.

Petrus krijgt met zijn eenheid de opdracht op te rukken langs De Schie naar de Schieweg richting de Zoutzuurfabriek ten Zuiden van Delft om daar de Duitsers de toegang tot Delft te belemmeren.

05.50 Meldt de Vng Slot dat er zich Duitsers bevinden aan de overzijde van de Schie in een Schuit. Ze zijn dan ter hoogte van de Abtwoudseweg tegenover de Porseleinen fles Tegenwoordig Royal Delft.

De sectie met Petrus opent vuur en de vijand trekt zich daarop terug richting “De Lijmfabriek” (tegenwoordig Lijm en Cultuur)

09.05 de sectie met Petrus heeft zich opgesteld west van De Schie langs de Schieweg bij “De Zoutzuurfabriek” met 2 groepen tegenover “De Lijmfabriek”. En 1 groep ca 150 meter noordelijker, richting Delft.

De sectie ontvangt geweer en mitrailleurvuur vanuit de bovenverdieping van de fabriek. Al onmiddellijk worden hierbij mannen getroffen en ook de groepscommandant raakt gewond. Een van de getuigen verklaard dat er meteen al 4 à 5 man sneuvelen. [Echter als een dag later de lijmfabriek en de zoutzuurfabriek zijn veiliggesteld wordt verzocht 4 gesneuvelden op te halen]

Dat het moeilijk blijkt de sterkte van de vijand in te schatten blijkt uit het feit dat een vermoedelijke sterkte van 4 à 6 man met een lichte mitrailleur, na ongeveer een uur blijkt de vijand circa een compagnie groot.

De sectie wordt ook steeds heviger beschoten vanuit de lijmfabriek.

Een ander verontrustend bericht is dat ook ten westen van hun positie een vliegtuig is geland en manschappen heeft uitgelaten, je zit er dan lelijk tussen. Uiteindelijk worden die luchtlandingstroepen door andere Nederlandse eenheden onderschept. En de manschappen die men zag bleken achteraf eigen troepen te zijn.

Petrus ligt met zijn sectie aan de westkant van de De Schie in het weiland. Dit is aan de overzijde van de lijmfabriek. Het doel is de Famltschirmjäger te binden, en zo verder oprukken te voorkomen.

Ze ontvangen verontrustend veel mitr.-vuur en de dekking was slecht. De commandant Bernhardi schrijft in zijn verslag; “Wij zitten levensgevaarlijk, kunnen nergens heen zonder bevuurd te worden. Versterking komt er niet”.

Ze lagen in een weiland, en ook achter de Zoutzuurfabriek. Bernhardi mocht niet terugtrekken omdat aan de overzijde van de Schie een tegenaanval begonnen was richting De Lijmfabriek.

Daarom kreeg één groep de levensgevaarlijke opdracht een sprong voorwaarts te maken richting de Schieweg om zo verband te houden met de overzijde van de Schie omdat de Ltnt Cohen daar oprukte richting de Lijmfabriek.

Bij die sprong werden wederom mensen geraakt, gewond en gesneuveld. Petrus en zijn mannen kwamen in “een kalkput” terecht en hebben getracht zich enigszins in te graven. Dat ging niet goed vanwege een gebrek aan pioniersmateriaal. Het was een slechte vuurpositie.

Er werd vanuit die nieuwe positie door de sectie gevuurd richting de bovenste verdieping van de Lijmfabriek, er is melding gemaakt van getroffen mogelijk gesneuvelde Duitsers. Bij deze schotenwisseling sneuvelde weer een Nederlander.

De gewonden riepen om water. Een collega van Petrus heeft met gevaar voor eigen leven, water uit een vaart in zijn helm geschept en de zwaargewonde kameraad drinken gegeven. Deze gewonde overleed overigens kort daarna. (Drinken geven bij schok door bloedverlies is niet goed, waarschijnlijk wisten de mannen dit helemaal niet)

De verliezen van Petrus' sectie waren zo groot dat de situatie onhoudbaar was. Er moest hulp worden gehaald. Munitie, verbandmiddelen en manschappen. De Sergeant groepscommandant heeft twee mensen gevraagd. Onze Sld Petrus van Meer en Sld de Jong gaan op pad.

Ze waren nog maar net op weg toen de twee mannen hevig vuur ontvingen waarbij Petrus van Meer sneuvelde.

Hoe ging het verder met zijn sectie?

Er kwam geen hulp en hulp halen was onbegonnen werk vanwege het mitrailleur en geweervuur vanuit de lijmfabriek.

De sectie was gebonden. Sld de Jong kon nog wel terugkeren naar de groep. Er waren van de sectie nog maar 3 of 4 man over.

Het was ook duidelijk dat ze niet weg konden komen in deze situatie. De rest van de dag hebben ze in het weiland gelegen en achter De Zoutzuurfabriek.

Uiteindelijk zijn ze onder dekking van de duisternis weggekomen. Er is nog een zwaargewonde meegenomen richting een boerderij.

Vandaar zijn ze teruggegaan naar Delft en hebben deelgenomen aan verdere gevechten richting Rotterdam.

[De commandant Bernhardt is er volgens zijn verslag wel in geslaagd terug te trekken naar Delft op 10 mei. "met z'n vieren"

Hoe ging het verder met Sld Petrus van Meer?

11 mei om 08:00 is heeft de Kapitein Köhler verzocht 4 bij de zoutzuurfabriek gesneuvelde militairen op te halen. Misschien was hij er een van. Zeker is dat hij diezelfde dag is hij tijdelijk begraven in Delft.

Op 31 mei 1940 is Petrus verplaatst naar de RK begraafplaats St Quirinus in Halsteren. Met ingang van 18 april 1951 werd het oorlogsgraf van Petrus een stichtingsgraf. Het kerkbestuur kreeg tbv onderhoud van het graf een bedrag van fl. 5,- per jaar. Te declareren in September.

Aanvankelijk werd het graf tot 1965 redelijk goed onderhouden. Daarna ging het bergafwaarts. De gehele begraafplaats werd in algemene zin slecht onderhouden. In een brief van 27 november 1970 laat de OGS weten dat ze niet tevreden zijn, en het een onwaardige situatie begint te vinden. Hoewel de steen zelf op zich goed was, was het verouderd en gevoelig geworden voor vuil en aangroei.

Er wordt gevraagd of Petrus mag worden overgebracht mag worden naar het ereveld op de Grebbeberg. Volledigheidshalve werd hierbij vermeld dat het geheel kosteloos is.

Op 12 januari 1971 wordt het verzoek tot opgraving gedaan. Hiervoor mag de Parochie St Quirinus fl. 25,- rekenen. De OGS neemt een nieuwe kist mee, en voert op 14 juni 1971 de werkzaamheden uit. Inhoud van de kist: 2 plastic zakken en 1 naamlabel.

Petrus heeft zijn laatste rustplaats op het ereveld Grebberg Rij 6a - graf 7

Bijzonderheden:

Delft is na de oorlog ingrijpend veranderd.

“De Porceleyne Fles” is ook bekend al “Royal Delft”

“De zoutzuurfabriek”.

Is geheel verdwenen. Via het kadastraal archief heb ik gevonden dat het bestaan moet hebben aan de Schieweg nr 14 in Delft. Er is nu een verhuisbedrijf.

“De Lijmfabriek”

Hiermee wordt de toenmalige Lijm en gelatine fabriek bedoeld aan de Rotterdamseweg 272 in Delft. Tegenwoordig is het de cultuur- en evenementenlocatie “Lijm & cultuur”

Beide laatste locaties lagen in 1940 in het buitengebied/ Weiland.

Verder is achteraf pas duidelijk hoeveel mannen er gesneuveld waren. De dagboeken vermelden dat men de mannen de een na de ander zag sneuvelen terwijl het aantal achteraf veel minder was. Mijn aanname is dat dekking zoeken soms verward werd met sneuvelen. En dat in de notitie of het geheugen “sneuvelen” werd opgeslagen.